

"Ik
interesseer
me voor
buitenissig
werk"

Interview met Piers Lane

De Australische pianist Piers Lane die in Londen woont, is in meer dan veertig landen opgetreden en heeft een drukke agenda van concerten en opnamen. Toen ik hem interviewde had hij net een uitvoering van Rachmaninoffs derde pianoconcert gegeven in Birmingham's Symphony Hall en een Chopin recital in Alnwick, terwijl hij de volgende dag naar Italië zou reizen voor méér Chopin recitals. Een druk bezet man dus, die zich niet alleen toelegt op het romantische repertoire, maar ook graag weinig uitgevoerd werk nieuw leven wil inblazen.

Piers Lane stamt uit een muzikale familie. Zijn moeder, die uit Australië kwam, ging aan het Royal College of Music in Londen piano studeren. Al bij de audities ontmoette zij een aardige jongeman uit Londen, die haar de weg wees. Zij kwam hem weer tegen in haar pianoklas; deze medestudent werd een paar jaar later haar man en uit dit huwelijk van twee pianisten werd in 1958 Piers geboren, in Londen. Nadat beide ouders hun conservatoriumstudie hadden voltooid gingen zij naar Australië, waar Piers' vader docent werd aan het pas opgerichte conservatorium in Brisbane.

Van zijn moeder, die haar gezin met inmiddels vijf kinderen had verkozen boven een pianistencarrière, kreeg Piers zijn eerste pianolessen toen hij zeven was; zijn vader gaf hem les in

harmonieeler en contrapunt. Maar zijn ouders waren verstandig en oefenden geen enkele druk op hem uit. Zo kregen zij eens het advies hem naar de Juilliard School of Music in New York te sturen, opdat zijn onbetwiste talent ten volle ontplooid kon worden. Het advies werd echter door zijn ouders afgewezen en Piers bleef in Brisbane. Hij studeerde onder meer bij Dr. Nancy Weir, die zelf wonderkind was geweest en had gestudeerd bij Arthur Schnabel en later aan de Royal Academy of Music in Londen bij Tobias Matthay. Van haar kreeg hij een grondige training, terwijl hij zelf op muzikale ontdekkingsreizen ging en bijvoorbeeld Liszt en Rachmaninoff partituren tussen de muziekboeken van zijn ouders uitviste. Hij leerde heel snel nieuwe werken, een leergierigheid die altijd is gebleven.

Begin 1979 ging hij in Seattle (VS) aan de universiteit van Washington enkele maanden bij Bela Siki studeren, een leerling van Bartók en Dohnanyi. Aan het Curtis Institute in Philadelphia volgde Piers Lane ook master classes van Jorge Bolet. Deze vroeg hem zijn master classes in Edinburgh bij te wonen. Piers studeerde toen bij hem *Liszt's sonate in b* en beleefde een fantastische week. "Bolet had een prachtige zangerige toon; hij kwam voort uit een grote traditie, niet verwonderlijk als je bedenkt dat Godowsky en Rachmaninoff zijn debuutrecital hadden bijgewoond." Daarna ging hij aan het Royal College of Music studeren bij Kendall Taylor, bekend om zijn Beethoven edities. Zijn andere leraar daar was Yonty Solomon, die bij Myra Hess had gestudeerd. Toen hij 23 was hield Piers op met lesnemen en begon vanuit Londen zijn loopbaan als concertpianist. Concertervaring zou van nu af aan de beste leermeester voor hem zijn.

Concoursen

Concoursen zijn voor Piers Lane niet ideaal, maar volgens hem gewoon niet meer weg te denken. "Voor velen is het winnen van een belangrijk concours de enige weg naar een internationale carrière, maar voor gevoelige zielen is het zeker niet de geschikte weg." Op mijn vraag of hijzelf ooit aan pianoconcoursen had meegedaan, antwoordde Piers dat hij als 18-jarige een concours in Sydney had gewonnen en zo mee kon doen aan het Liszt-Bartok concours in Boedapest, waar Annie Fischer in de jury zat. Hij haalde daar de halve finale en werd tot de meestbelovende jonge pianist uitgeroepen. Annie Fischer was bijzonder aardig voor hem en gaf hem een kaartje voor de opera van Boedapest, waar hij zijn eerste Wagner-opera (*Siegfried*) bijwoonde. Na afloop nam ze hem mee uit eten. Hij ontmoette daar ook Zoltan Kocsis en Dezső Ranki.

Inmiddels is Piers Lane in 2005 wél juryvoorzitter van het Vlasenko concours in Brisbane geweest; hij speelde bovendien de *Paganinivariaties* van Rachmaninoff in het openingsconcert. De dag erna stierf zijn moeder; ter nagedachtenis aan haar wil hij nu voor het volgende concours een prijs voor de beste Mozartvertolking instellen.

Solorecitals favoriet

Als veelzijdig musicus geeft Piers Lane solo-recitals, treedt op met orkesten, speelt kamermuziek en begeleidt zangers en zangeressen. In zijn jeugd, zo vertelde hij, speelde hij heel graag met orkest; de samenwerking als solist was opwindend en overweldigend, maar tegenwoordig is één keer doorspelen met orkest, vlak voor de opvoering, vaak de norm. Dat is best als het om het gangbare repertoire gaat, maar beslist niet als er ongebruikelijk materiaal aan bod komt. Hij geeft daarom nu de voorkeur aan solorecitals: "Dan ben je volkomen je eigen baas en heb je de touwtjes zelf in handen. Het is het beste als je een carrière opbouwt als solist; als je reputatie gevestigd is kun je eigenlijk van alles doen, kamermuziek, begeleiden, een festival leiden enzovoort."

Piers Lane is onlangs benoemd tot artistiek directeur van het Australisch Kamermuziekfestival. Zal dit zijn toch al drukke concertprogramma niet nadelig beïnvloeden? "Ik ben aangesteld per juli 2007. Het Festival bestaat al zestien

jaar en wordt gehouden in Townsville, in het noorden van Queensland. Het is dan winter in Australië, maar het klimaat is daar heel mild. Ik hoop tien internationale musici en een vocaal kwartet uit te nodigen en de gedenkdagen te vieren van Elgar, Korngold, Grieg en Sibelius. Ik kan veel per telefoon en e-mail regelen en ik geef de komende tijd geregeld concerten in Australië en Nieuw-Zeeland; ik kan dan ook met sponsors praten en in april/mei en juni kan ik de laatste hand aan alles leggen."

Repertoire

Piers Lane is al vijfmaal als solist opgetreden in de BBC Promenade Concerten, ofwel de PROMS, in de Londense Royal Albert Hall. Hij speelde daar Rachmaninoffs eerste pianoconcert, Shostakovichs tweede pianoconcert en pianoconcerten van Sir Arthur Bliss, Alan Rawsthorne en Robert Simpson. Hieruit blijkt opnieuw dat hij voor concerten en opnamen ook kiest voor zelden gehoorde werken. Een persoonlijke keus of zijn er ook invloeden van buitenaf geweest?

"Ik ben al vanaf mijn zestiende geïnteresseerd in buitenissige werken; in Australië was alles mogelijk en daarom ben ik niet volgens een bepaalde school opgeleid. Dat was een voordeel. Ik heb eens in de Queen Elizabeth Hall een *Arabeske op de Blauwe Donau* gespeeld van Schulz-Evler, een stuk dat mij vaak geluk heeft gebracht. Mike Spring van Hyperion Records was op dat concert aanwezig en een paar jaar later, in 1990, vroeg hij me of ik wilde meewerken aan een serie opnamen van zelden gehoorde romantische pianoconcerten. Ik zei natuurlijk meteen ja en hij stelde voor met Moszkowski te beginnen. Mijn lerares Nancy Weir had dit concert toevallig al meermalen gespeeld en ik had het zelf gestudeerd. Na Moszkowski volgden opnamen van concerten van Paderewski, Eugen d'Albert (een opname die voor een onderscheiding in aanmerking kwam), Kullak, Dreyshock, Parry, Stanford, Delius en Ireland."

Piers Lane heeft een uitgebreid repertoire van meer dan 70 concerten en is daarom een veel gevraagde solist bij orkesten in Europa en Australië. Hij is ook tijdens de belangrijkste pianofestivals opgetreden, zoals La Roque d'Anthéron, het Ruhr Festival, Husum, Singapore, Tblisi en de Chopin Festivals van Bagatelles in Parijs, Duszniki in Polen en Valldemosa in Mallorca. Zijn voorkeur gaat uit naar het romantische repertoire, maar hij speelt ook graag eigentijdse muziek en verschillende componisten hebben werken aan hem opgedragen. En dan zijn er natuurlijk de zelden gehoorde werken die hij graag bij zijn publiek introduceert.

Is hij ook in Nederland opgetreden? "Ja, maar het is alweer lang geleden. Ik heb recitals gegeven in Haarlem en in Amsterdam in de Kleine Zaal van het Concertgebouw. Ook heb ik tweemaal gespeeld in het Muziekcentrum Frits Philips in Eindhoven. Ik herinner mij dat ik daar het pianoconcert van Willem Pijper heb uitgevoerd." Het is misschien tijd dat Nederland weer eens de kans krijgt deze uitzonderlijke musicus te horen spelen.

PIANOWERELD
JANUARY / FEBRUARY 2007